

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **INKEA s.r.o.**, se sídlem Hradecká 805, Třebachovice pod Orebem, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 117747/2015/KUSK/DOP/ZAV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2019, č. j. 45 A 109/2017 - 34,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2019, č. j. 45 A 109/2017 - 34, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 117747/2015/KUSK/DOP/ZAV a rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem ze dne 16. 7. 2015, č. j. OD/61906/15/Uh, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 28.400 Kč, k rukám jejího zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Lysá nad Labem, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 16. 7. 2015, č. j. OD/61906/15/Uh (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), rozhodl, že se žalobkyně jako provozovatelka vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, dopustila dne 8. 4. 2015 v 10:45 hod. správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívalo v jeho zaparkování v místě zákazu zastavení na náměstí Bedřicha Hrozného v Lysé nad Labem. Tím došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za to správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

[2] O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl výše označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“). Žalobní námitky neshledal důvodnými.

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobním tvrzením o vadách výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu nedostatečného popisu skutku, chybějících ustanovení obsahujících skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky měl daný správní delikt vykazovat, či pro chybějící údaj o tom, zda měl skutek za následek dopravní nehodu.

[5] Krajský soud nesouhlasil se žalobkyní ani v tom, že správní orgán nedodržel postup před zahájením řízení o správním deliktu, jelikož výzva k uhrazení částky 500 Kč byla nepřezkoumatelná pro chybějící odůvodnění výše uvedené částky a nedostatečný popis skutku ve výzvě. Výzva není správním rozhodnutím, nelze na ni tudíž klást takové požadavky jako na meritorní rozhodnutí.

[6] K námitce nezbytnosti zohlednění příznivější právní úpravy krajský soud doplnil, že odpovědnost žalobkyně jako provozovatelky vozidla správní orgány posuzovaly podle zákona o silničním provozu ve znění rozhodném ke dni spáchání správního deliktu. Pozdější znění tohoto zákona vyplývající z jeho novelizací provedených zákonem č. 268/2015 Sb., č. 48/2016 Sb. a č. 298/2016 Sb. tudíž nejsou pro žalobkyni příznivější.

[7] Nesouhlasné stanovisko zaujal krajský soud i k tvrzenému chybějícímu posouzení materiální stránky správního deliktu a dodal, že typová nebezpečnost daného jednání je vymezena již zákonodárcem prostřednictvím znaků skutkové podstaty tohoto správního deliktu, přičemž se jedná o odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění.

[8] Krajský soud k další námitce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, Pl. ÚS 15/16, v němž uvedený soud neshledal nesoulad § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

[9] Nakonec krajský soud doplnil, že žalobkyní navržené dokazování (fotodokumentací, výslechem svědka – příslušníka městské policie) považoval za nadbytečné, jelikož skutkový stav potřebný pro posouzení věci zjistily správní orgány dostatečně.

pokračování

III.

[10] Proti napadenému rozsudku nyní žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností. Navrhuje zrušit napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[11] V kasační stížnosti stěžovatelka setrvává na námitkách vztahujících se k vadám výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Opětovně namítá, že popis skutku neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu pro neurčitě vymezené místo porušení zákazu zastavení a pro chybějící údaj o tom, z čeho porušení zákazu zastavení vyplývá. Z výroku také není zřejmé, znaky jakého konkrétního přestupku daný správní delikt vykazuje [přestupku podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu či jiného] a konečně ve výroku není uveden ani odkaz na ustanovení, podle kterých správní orgán prvního stupně uložil sankci [§ 125e odst. 2 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu].

[12] Stěžovatelka také vznáší námitku prekluze odpovědnosti za daný správní delikt. Namítá, že v jejím případě měla být použita právní úprava prekluze obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). K prekluzi přitom soudy musejí přihlížet z úřední povinnosti. Podle stěžovatelky došlo k prekluzi dnem 17. 7. 2016, jelikož rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 16. 7. 2015, spolu s napadeným rozhodnutím nabylo právní moci teprve dne 1. 6. 2017, tedy více jak rok po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžovatelka zde poukazuje na § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a doplňuje, že věta druhá daného ustanovení (*„Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*) se v jejím případě nepoužije, neboť předcházející právní úprava týkající se správního deliktu provozovatele vozidla nestanovila lhůtu k projednání správního deliktu, ale jen lhůtu k zahájení řízení. Jelikož s účinností od 1. 7. 2017 došlo též ke zrušení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu upravujícího prekluzi správních deliktů, použije se nově i na správní delikty provozovatele vozidla úprava prekluze obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky.

[13] Nakonec stěžovatelka obsáhle polemizuje s případným vyvěšením jejích osobních údajů a osobních údajů jejího zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a vyjadřuje s takovým postupem nesouhlas. Uvedenou argumentaci však sama stěžovatelka nepovažuje za kasační námitku.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelka toliko kopíruje žalobní námitky a neuvádí žádná tvrzení, kterými by polemizovala se zjištěními správních orgánů obou stupňů a zejména krajského soudu. Odkazuje na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě a ztotožňuje se se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[15] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného doplňuje, že její námitky jsou ryze právní povahy, tudíž argumentace žalovaného, že stěžovatelka neuplatňuje skutkové

námítka, je bezpředmětná. V dalším doplňujícím vyjádření pak stěžovatelka poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/20, v němž uvedený soud shledal rozpor § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky s ústavním pořádkem a zrušil jej. Stěžovatelka tedy i v návaznosti na uvedený nálezy opakuje svá tvrzení o prekluzi daného správního deliktu podle zákona o odpovědnosti za přestupky, který se v jejím případě má aplikovat jako právní úprava pro ni příznivější. Stěžovatelka setrvává na kasační stížnosti.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud předepisuje, že ač stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně neoznačila kasační důvod, pro který brojí proti napadenému rozsudku, podle obsahu jejích námitek lze usoudit, že uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud se především zabýval námitkou prekluze odpovědnosti za předmětné protiprávní jednání, neboť v případě její důvodnosti by musel bez dalšího učinit závěr o nemožnosti postihu stěžovatelky za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

[20] Otázkou zániku stěžovatelovy odpovědnosti, namítanou nyní výslovně v kasační stížnosti je povinen se Nejvyšší správní soud zabývat, byť v řízení o žalobě takto výslovně namítána nebyla. Jedná se totiž o námitku, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2015, č. j. 3 As 57/2004 - 39). Jak také uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Stejnou povinnost má i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti.

[21] Přitom v době po vydání napadeného rozsudku Ústavní soud zaujal stanovisko k přechodnému ustanovení obsaženému v § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něž *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[22] Ve svém nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, Ústavní soud dospěl k závěru, že přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění jeho předchozího nálezu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, je v rozporu s čl.

pokračování

40 odst. 6 větou druhou Listiny základních práv a svobod, a proto jej zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo 21. 7. 2020.

[23] V odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 odkázal Ústavní soud na svou předchozí judikaturu, v níž se uvádí, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle něhož se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, je-li to pro pachatele příznivější, dopadá i na správní trestání. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je přitom celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzovaná jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. Dále Ústavní soud poukázal na právní názor vyslovený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, podle kterého úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Přejícné ustanovení obsažené v § 112 odst. 2 větě první zákona o odpovědnosti za přestupky, které přikazovalo užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před jeho účinností shledal rozporným s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a proto je zrušil. Také aplikace zbytku § 112 odst. 2 zákona o přestupcích může vést ke zhoršení postavení pachatele, neboť k porušení čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny základních práv a svobod dojde i tehdy, byl-li pachatel potrestán za spáchání správního deliktu (nyní přestupku) přesto, že by správní delikt za užití nové právní úpravy byl již prekludován a nová právní úprava obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek by tak nesporně byla pro pachatele příznivější než předchozí zákon.

[24] Ústavní soud ostatně v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 výslovně uvedl, že „[p]oužití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. (...) Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.), a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější“.

[25] K takové situaci došlo i v posuzované věci, ve které byl projednáván správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, tj. 8. 4. 2015 (uvedené ustanovení však nedoznalo změn až do 30. 6. 2017). Odpovědnost pachatele za tento správní delikt podle uvedeného znění zákona o silničním provozu zanikla, jestliže o něm příslušný orgán nezařadil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, jak vyplývá z § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném před 1. 7. 2017.

[26] V dané věci se správní orgán prvního stupně dozvěděl o správním deliktu dne 13. 4. 2015 z oznámení přestupku/jinému správního deliktu vozidlem BMW, reg. zn. X. Příkaz ze dne 15. 6. 2015, č. j. OD/51960/1590381/15-37 (dále jen „příkaz“), kterým zahájil řízení o uvedeném správním deliktu, doručil stěžovatelce k rukám jejího zástupce ve stanovené

dvouleté lhůtě dne 18. 6. 2015. Je tedy zřejmé, že podle předchozí právní úpravy (účinné před 1. 7. 2017) k prekluzi odpovědnosti za správní delikt nedošlo.

[27] Ode dne 1. 7. 2017 je nutné předmětný skutek považovat za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále již jen „přestupek“). Tato novela zákona o silničním provozu navazovala na zákon o odpovědnosti za přestupky, který nabyl účinnosti taktéž dnem 1. 7. 2017. Podle jeho § 30 písm. a) činí promlčecí doba jeden rok a podle písmena b) téhož ustanovení 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč. Při určení výše pokuty za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, avšak pokuta nepřevyší 10.000 Kč, jak vyplývá z odstavce čtvrtého téhož ustanovení. Promlčecí doba u přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 je tedy roční a podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky počíná běžet dnem následujícím po dni jeho spáchání. Běh této doby se podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky přerušuje mimo jiné a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Od daného okamžiku počíná běžet nová promlčecí doba.

[28] V posuzované věci bylo řízení o přestupku provozovatele vozidla zahájeno zasláním příkazu, který byl doručen stěžovateli dne 18. 6. 2015, tedy před uplynutím roční promlčecí doby (počítané od následujícího dne po spáchání přestupku, tj. od 8. 4. 2015). Ode dne následujícího počala běžet nová roční promlčecí doba. Její běh se opětovně přerušil vydáním rozhodnutí, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou, tedy vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 16. 7. 2015 a ode dne následujícího počal opětovně běh roční promlčecí doby. Stěžovatelka podala proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, roční promlčecí doba tedy uplynula dne 16. 7. 2016, v průběhu odvolacího řízení. Žalovaný však o odvolání rozhodl teprve dne 16. 5. 2017, přitom odpovědnost stěžovatelky za daný přestupek zanikla uplynutím promlčecí doby dne 17. 7. 2016 před vydáním napadeného rozhodnutí [srov. § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky].

[29] Je nepochybné, že nová právní úprava promlčecí doby obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky je z hlediska celkového výsledku pro stěžovatelku příznivější než předchozí úprava zániku odpovědnosti za správní delikt zakotvená v zákoně o silničním provozu účinném před 1. 7. 2017. Za použití současných pravidel je totiž posuzovaný protiprávní čin prekludován. S ohledem na zásadu zakotvenou v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny základních práv a svobod a také v § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle níž se odpovědnost za přestupek či správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době jeho spáchání nebo podle pozdějšího zákona, je-li to pro pachatele příznivější, jejíž aplikaci již v důsledku zrušujícího nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 nebrání původní znění věty druhé § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, je možné učinit závěr o zániku odpovědnosti stěžovatelky za daný přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby.

[30] Krajský soud, který rozhodoval již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky (po 1. 7. 2017) byl v době svého rozhodování vázán původním zněním § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky, a proto mu nelze vytýkat, že u

pokračování

stěžovatelky shledal možnost postihu za správní delikt provozovatele vozidla a nedovodil použití příznivější právní úpravy podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Nicméně s ohledem na pozdější zrušení tohoto přechodného ustanovení, z něho vyplývající zánik odpovědnosti stěžovatelky za protiprávní čin a nutnost přihlédnout i v řízení o kasační stížnosti k této nové skutečnosti, shledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nezákonným. Tím byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[31] Právě uvedená skutečnost brání dalšímu vedení řízení o přestupku vůči stěžovateli, a proto se Nejvyšší správní soud dále nezabýval jejími zbylými kasačními námitkami. Bylo by to totiž bezpředmětné. Stejně tak Nejvyšší správní soud nepovažoval za potřebné zaujmout stanovisko ke stěžovatelčině argumentaci týkající se uveřejňování osobních údajů, jelikož sama uvedla, že se nejedná o kasační námitku.

VI.

[32] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek. Jelikož by krajský soud v novém řízení nemohl učinit nic jiného, než zrušit obě rozhodnutí správních orgánů, zrušil kasační soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 věty první, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. rozsudek krajského soudu pro nezákonnost včetně rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně.

[33] Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o žalobě i o kasační stížnosti. O těchto nákladech rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka jako v řízení úspěšný účastník má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených v řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[34] Stěžovateli předně náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Celkem tedy 8.000 Kč.

[35] Dále náhrada nákladů řízení představuje odměnu za zastoupení advokátem za 6 úkonů právní služby po 3.100 Kč, tj. 18.600 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] spočívajících v převzetí a přípravě zastoupení, sepisu žaloby, účasti na jednání u krajského soudu dne 24. 5. 2019, doplnění blanketní kasační stížnosti a dvou dalších písemných vyjádřeních v řízení o kasační stížnosti ze dnů 22. 8. 2019 a 24. 6. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za každý z těchto úkonů v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 6 x 300 Kč, tj. 1.800 Kč. Zástupce stěžovatelky nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se odměna a náhrada hotových výdajů o částku této daně nezvyšuje.

[36] Celkovou částku ve výši 28.400 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatelky v přiměřené lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu